

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

РЕШЕНИЕ № 11

София, 18 декември 2007 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Васил Гоцев

Членове: Людмил Нейков
Емилия Друмева
Владислав Славов
Евгени Танчев

Димитър Токушев
Благовест Пунев
Пламен Киров
Красен Стойчев

при участието на секретар-протоколиста Силвия Василева разгледа в закрито заседание на 11 и 18 декември конституционно дело № 6/2007 г., докладвано от съдията Людмил Нейков.

Конституционният съд е сезиран от омбудсмана на Република България с искане за установяване на противоконституционност на членове 107, 154 и 184 от Закона за енергетика / ЗЕ /, обн. ДВ бр. 107/2003г., редакция ДВ бр. 74/2006г.

Подателят на искането поддържа, че тези разпоредби са противоконституционни, тъй като с тях се нарушават правата на гражданите. Твърди се по-конкретно, че те противоречат на чл. 19, ал. 2 и чл. 56 от Конституцията на Република България. Развити са съображения, че атакуваните разпоредби лишават потребителя от възможността

ефикасно да защити правата си, като прехвърлят върху него тежестта на доказване при оспорване дължимостта на претендираните от съответните дружества вземания за топлинна енергия, доставена или пренесена електрическа енергия и природен газ.

С определение от 9 октомври 2007 г. съдът е допуснал за разглеждане по същество искането само в частта му за чл. 107 и чл. 184 ЗЕ. В частта му за установяване на противоконституционност на чл. 154 ЗЕ съдът, с посоченото определение, е отхвърлил искането в съответствие с утвърдената си практика, тъй като искане със същия предмет вече е било предмет на разглеждане по к.д. № 10/2006г. и с решение № 4/2007г. е отхвърлено.

Със същото определение съдът е конституирал като заинтересовани страните по делото: Народното събрание, Министерския съвет, министъра на икономиката и енергетиката, Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, Върховния касационен съд, Комисията за защита на потребителите, Федерацията на потребителите в България, Съюза на юристите в България, Български Хелзинкски комитет и Асоциацията за европейска интеграция за правата на човека.

Становища, с които считат за неоснователно твърдяното в искането противоречие на чл. 107 и чл. 184 от Закона за енергетиката с чл. 19, ал. 2 и чл. 56, от Конституцията са взели министърът на икономиката и енергетиката и Държавната комисия за енергийно и водно регулиране. Комисията за защита на потребителите и Асоциацията за европейска интеграция и права на човека, в дадените писмени становища, подкрепят искането за обявяване противоконституционност на атакуваните разпоредби като несъобразени с конституционното изискване за защита на потребителя от закона. Останалите заинтересовани страни не са взели становище по съществото на спора.

Искането за установяване на противоконституционност на чл. 107 и чл. 184 ЗЕ има предвид един и същ предмет. Това е дадената с тези законови

разпоредби възможност на извършващите доставянето или принасянето на електрическа енергия и оказваните от тях услуги по ЗЕ, както и доставянето и снабдяването с природен газ, да събират произтичащите от тази дейност вземания от неизправни длъжници по реда на чл. 237, б. "к" ГПК въз основа на извлечения от сметките.

Въпросът за преценката за конституционносъобразността на този законоред за събиране на вземанията от неизправните длъжници за извършваните им услуги, регламентирани от ЗЕ не е нов за Конституционния съд. По него съдът е имал вече възможността да се произнесе по спор във връзка с атакуване конституционносъобразността на чл. 154 ЗЕ, който урежда по същия начин – по реда на чл. 237, б. "к" ГПК на основание на извлечение от сметка, събирането от топлопреносното предприятие на вземанията си от неизправните длъжници за извършените им услуги. С решение № 4/2007г. по к.д. №10/2006г. съдът отхвърли искането за установяване на твърдяната противоконституционност, тъй като при произнасянето му то не получи изискуемото от Конституцията мнозинство – повече от половината от всички съдии. Такова мнозинство не получи и становището за непротивоконституционност на атакуваните разпоредби.

Законовата уредба, предмет на настоящето искане за установяване противоконституционност на чл. 107 и чл. 184 ЗЕ, обаче, се различава от тази по чл. 154 ЗЕ. Това различие не засяга съществуването на твърдяното противоречие с Конституцията – ползуването на реда на чл. 237, б. "к" ГПК за събирането на вземанията от неизправните длъжници, а само кръга на субектите в отношенията между които може да се ползува този ред. С чл. 154 ЗЕ е регламентирана само възможността на топло преносното предприятие, което се явява като краен снабдител, да събира задълженията на потребителите – неизправни длъжници по реда на чл. 237, б. "к" ГПК въз основа на извлечението по сметките на топло преносното предприятие. В същото време релевираните като противоконституционни разпоредби с

настоящото искане разширяват значително кръга на субектите в отношенията между които може да се използва този ред. Така разпоредбите на чл. 107 и чл. 184 ЗЕ предвиждат ползуването на този ред не само в отношенията помежду крайните снабдители на електрическа енергия и природен газ и неизправните им длъжници, наричани в тази хипотеза “битови потребители” в Закона за енергетиката. Предвижда се този начин на разплащане да се използва и в отношенията помежду обществени доставчици, обществени снабдители на електрическа енергия и природен газ, електроенергийния системен оператор, преносното предприятие и разпределителните предприятия, т.е. между юридически лица и търговци и неизправните им длъжници като страни по сделки в областта на енергетиката.

Според чл. 150, ал. 3 от Конституцията омбудсманът може да сезира Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност на закон, с който се нарушават права и свободи на гражданите. Като е сезирал Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност на чл. 107 и чл. 184 ЗЕ и в частта им отнасяща до прилагане реда на чл. 237, б.”к” ГПК за събиране на вземанията от неизправни длъжници в отношения между предприятия и търговци в областта на енергетиката омбудсманът е излязъл извън обхвата на предоставената му от чл. 150, ал. 3 от Конституцията инициатива. В посочените случаи не се касае до нарушени права и свободи на граждани, само в която хипотеза омбудсманът има инициативата да сезира Конституционния съд. Към хипотезата на нарушени права на гражданите, по смисъла на конституционната разпоредба, в конкретното сезиране за установяване противоконституционност на чл. 107 и чл. 184 ЗЕ може да бъде отнесена само частта от него, която засяга дадената с оспорените разпоредби възможност на крайния снабдител да събира вземанията си по

реда на чл. 237,б. “к” ГПК от неизправния длъжник – потребител, като гражданин по смисъла на чл. 150, ал. 3 от Конституцията.

Според чл. 25, ал. 2 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд той може да се произнесе по допустимостта на искането във всяка фаза на конституционния процес. С оглед това, Конституционният съд като взе предвид , че с определение № 5 от 9 октомври 2007г. е допуснал за разглеждане по същество искането за установяване на противоконституционност на чл. 107 и чл. 184 ЗЕ в цялост, намира, че то следва да бъде отменено. За разглеждане по същество трябва да бъде допуснато искането само в частта му, в която атакуваните разпоредби дават възможност на крайните снабдители да събират вземанията си за доставена електрическа енергия и природен газ от неизправните длъжници по реда на чл. 237, б.” к” ГПК въз основа на извлечения от сметките. Предвид на изложеното, след като съдът намира искането допустимо за разглеждане по същество само частично, за счетената за недопустима част от искането то следва да се отхвърли и производството по делото съответно бъде прекратено.

Конституционният съд като взе предвид изложените в искането съображения и постъпилите писмени становища от някои от заинтересованите страни приема следното:

По отношение твърдяното противоречие с чл.56 от Конституцията.

Конституционният съд единодушно приема за неоснователно твърдението на искателя за наличието на противоречие на атакуваните разпоредби с чл. 56 от Конституцията по следните съображения:

Правото на защита, прогласено от чл. 56 от Конституцията, е едно от основните конституционни права, което има особено голямо значение в правовата държава. То има широко съдържание, но преди всичко предполага задължение на държавата да обезпечи ефективна възможност за защита на нарушените или застрашени права пред съдебните или административни органи. Такова право на защита в случая държавата в лицето на законодателя, е осигурила. С разпоредбите на чл.чл. 244, 250 и 254 ГПК е дадена възможност, макар и с прехвърляне на тежестта на доказване, по съдебен ред да бъде упражнено това право, съответно чрез обжалване на определението за издаване на изпълнителен лист, или с възражение по образуваното изпълнително производство, или по исков ред с отрицателен установителен иск. Ето защо, релевираното противоречие на атакуваните законови разпоредби с посочения текст на Конституцията, както вече се посочи, съдът намира за неоснователно.

По отношение твърдяното противоречие на чл.107 и чл.184 ЗЕ с

чл. 19, ал. 2 от Конституцията

При произнасянето по този въпрос не се получи необходимото конституционно мнозинство /чл. 151, ал. 1 от Конституцията/ за формулирането на общи мотиви към решението по него. Това обстоятелство има за последица отвърляне на искането за установяване на твърдяната противоконституционност и съответно нейното прогласяване.

Основните съображения на двете групи съдии, които са изразили становища съответно за уважаване или за отхвърлянето на искането за установяване на твърдяното от искателя противоречие с чл. 19, ал. 2 от Конституцията са в общи линии същите, но и съответно доразвити, с тези, които са били изразени от тях в решение № 4/2007г. по к.д. 10/2006г. , с което е било отвърлено искане за установяване на противоконституционност на чл.154 от Закона за енергетика , а именно :

Съдиите Васил Гоцев, Людмил Нейков, Владислав Славов, Евгени Танчев, Пламен Киров и Красен Стойчев приемат следното :

С тези законови разпоредби е дадена възможност на редица предприятия да събират вземанията си за доставена или пренесена електрическа енергия и природен газ, както и за оказваните от тях услуги по този закон, от неизправни длъжници по реда на чл. 227, буква "к" от ГПК на основание извлечение от сметка. Това не съдебно изпълнително основание, въз основа на което по силата на закона се издава изпълнителен лист, несъмнено създава привилегия на кредитора като му позволява да пристъпи към принудително изпълнение, без воденето на исков процес. По този начин се създава неравностойно положение между длъжници и кредитори.

Конституционният съд неотклонно е утвърждавал в своята практика, заложените в чл. 19, ал. 2 от Конституцията принципи за свободна стопанска инициатива на участниците в стопанския живот и за гарантирането на еднакви правни условия за стопанска дейност. Същевременно съдът е подчертавал, че тези принципи нямат абсолютен характер и че могат да бъдат ограничени, с оглед защитата на други конституционни ценности, както и при наличие на съображения на обществено значими и приоритетни цели /така решение № 5/2002г. по к.д. № 5/2002г., решение № 6/1997г. по к.д. № 32/1996г., решение № 3/2006г. по к.д. № 4/2006 и др./ Създаването и гарантирането на еднакви правни условия по смисъла на чл. 19, ал. 2 от Конституцията има предвид правно, а не икономическо равенство. В конкретния случай атакуваните законови текстове създават правно неравенство като привилегирват посочените предприятия - кредитори да събират вземанията си по облекчен начин. Съображенията, че по този начин се гарантира стабилност, сигурност и непрекъсваемост в дейността по осигуряване електроснабдяването и

газоснабдяването имат икономически характер, но не дават основание за законодателно изключение от конституционния принцип за създаване и гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност. Наред с това, те не държат сметка за конституционното изискване, прогласено с чл.19, ал. 2 за защита на потребителя от закона. Тази конституционна повеля задължава законодателя при приемането на съответното нормативно решение, което засяга потребителите, да съобразява този императив. Той не може да бъде елиминиран или пренебрегнат за сметка на други съображения, като икономическа целесъобразност обществена потребност и др. По този начин въпросът за защитата на потребителя придобива собствен смисъл и значение и за него винаги трябва да се държи сметка при вземането на съответното законодателно решение, регламентиращо условията за осъществяване на дадена стопанска дейност, което засяга и правата и интересите на потребителите. Ето защо, когато със закон се придава на даден акт качеството на не съдебно изпълнително основание, което е част от правните условия за осъществяване на стопанска дейност той трябва да е съобразен с изискването на чл. 19, ал. 2 от Конституцията да защитава потребителя, след като създадената правна уредба се отнася до него.

В регламентацията на чл. 107 и чл. 184 ЗЕ е пренебрегнато това конституционно изискване. Не е взето предвид интересът на потребителя, ползващ услугата, заплащането на която е предвидено да става по реда на чл. 237, б."к" ГПК въз основа на извлечение от сметка. По-конкретно не е съобразено, че съгласно Конституцията е било необходимо да се предвиди адекватен механизъм за защита на потребителите, след като техните интереси са били засегнати. Затова, че тези интереси са действително засегнати е достатъчно да се посочи, че реализирането на правото на двете групи дружества за принудително събиране на начислените суми, без доказване на претенциите по исков ред, прехвърля върху потребителите

тежестта на доказване /чл.254 ГПК/, финансовата тежест и риска при водене на съдебните процеси за установяване недължимостта на начислените суми. И още, съгласно чл. 250 ГПК, при оспорване на начисленията, потребителят трябва да представи надлежно обезпечаване за претенциите на кредитора, по реда на чл. 180 и 181 от Закона за задълженията и договорите, за спиране на производството по принудителното изпълнение върху имуществото му.

Не може да бъде приета и тезата, че възможностите, които дават чл.107 и чл. 184 ЗЕ стоят извън сферата на защитата на потребителя, така както тя е определена в Закона за защита на потребителите. Конституцията в чл. 19, ал. 2 категорично и недвусмислено изисква правната уредба на условията за осъществяване на стопанска дейност да бъде така изградена и организирана, че да защитава потребителя. Тя няма предвид, че защитата на потребителя се изчерпва с приемането на специален Закон за защита на потребителите, а застава на позицията, че когато създава и гарантира еднакви правни условия за осъществяване на стопанска дейност, закона трябва да защитава потребителя.

Въз основа на изложените съображения се приема, че разпоредбите на чл. 107 и чл. 184 ЗЕ, в частта им досежно думите “крайни снабдители” противоречат на чл. 19, ал. 2 от Конституцията и следва да бъдат обявени за противоконституционни.

В подкрепа на искането се излагат и съображения, основаващи се на актове на Европейската общност. Тези съображения, както и сам искателят сочи, не почиват на норми, които не могат да бъдат основание за противоконституционност на атакуваните разпоредби, поради което посочените съдии не намират за необходимо да вземат отношение и по тях.

Съдиите: Емилия Друмева, Благовест Пунев и Димитър Токушев приемат следното:

Според атакуваните разпоредби на ЗЕ с препращане към чл.237, б."к" ГПК се предвижда облекчен ред за събиране на вземанията на доставчиците на ел.енергия и на природен газ за оказваните услуги по този закон от неизправни длъжници въз основа на несъдебно изпълнително основание –извлечение от сметка. Посочената процедура се оспорва от омбудсмана като създаваща неравнопоставеност между доставчици и потребители на електрическа енергия и природен газ и необосновани привилегии в полза на първите.

Позоваването на нарушаване принципа за гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност не е относимо директно към защитата правата на потребителите на услугите на доставчиците на електрическа енергия и природен газ, а към пазарната свобода на стопанските субекти, макар че тя рефлектира със създадените от нея условия за конкуренция върху подобряване качеството на потреблението. Това са обаче защитните икономически механизми на свободния пазар, а не правните средства за защита на потребителя, които има предвид чл.19, ал.2 от Конституцията.

Принципът за гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност визира отношенията между производителите на стоки и услуги, а не тези между производител и потребител. Затова преценката за конституционносъобразност следва да акцентира върху защитата на правата на потребителя, въпреки връзката между нея и стопанската дейност според чл.19, ал.2 от Конституцията. Тази връзка обаче не означава идентичност на двете дейности, макар че те се осъществяват едновременно, а предполага минимизиране на негативния ефект от

осъществяване на тази по производството на стоки и услуги, който може да се изрази и в засягане правата на потребителя.

Обсъждането на конституционносъобразността на оспорените разпоредби и в контекста на принципа за гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност, макар че липсва пряка връзка между неговото съблюдаване и защитата правата на потребителите, се налага от това, че в искането на омбудсмана нарушаването на чл.19, ал.2 от Конституцията се свързва и в двете насоки с облекчения ред за събиране на вземанията на доставчиците на електрическа енергия и природен газ от длъжниците, потребяващи предоставените от тях услуги. Този ред е мотивиран от спецификата на енергийния отрасъл и от особеностите на стопанската дейност по доставка на енергия и поради това не може да се третира като създаващ привилегирована позиция на енергийните дружества по отношение на останалите стопански субекти и неравноправно положение на потребителите на енергийните услуги.

Енергийните дружества, притежаващи положението на естествени монополи /регионални и отраслови/, имат задължението, а не привилегията да доставят енергия на всички потребители, тъй като се касае до всеобщо предлагана услуга, от която зависи общото качество на живота в обществото и сигурността на отделните потребители на тази услуга. Посоченото обстоятелство определя и специфичния режим на работа на енергийните доставчици, при който трябва да се осигури непрекъснатост на процеса на енергоснабдяване. Това налага да се обезпечи бърза възвръщаемост на вложените средства по производството на услугата, за да не бъде нарушен или дори прекъснат този процес, т.е. мотивира ускорена реализация на икономическия резултат от стопанската дейност на тези предприятия, които не биха могли да изпълнят ефективно функциите си, ако се декапитализират поради забавяне заплащането на енергийната услуга от нейните потребители.

Тази цел се постига чрез облекчения ред на събиране вземанията на доставчиците на електроенергия и природен газ от техните неизправни длъжници въз основа на извлечение от сметка по чл.237,б."к" ГПК, към който препращат оспорените разпоредби на чл.107 и чл.184 ЗЕ. С това се избягва провеждане на осъдителен исков процес за реализация на тези вземания, което би отложило тяхната събираемост във времето.

Преценката за спазване принципа за гарантиране на еднакви правни условия за стопанска дейност трябва да се направи като се изхожда от изтъкнатите специфични особености на енергийния отрасъл и осъществяваната от него стопанска дейност по предоставяне на енергийни услуги, т.е. от условията, които са присъщи само за този отрасъл. Ако при тези условия, стопанските субекти в енергетиката се намират в еднакво правно положение, по отношение на тях е спазен принципа на чл.19, ал.2 от Конституцията, а това е така защото облекчения ред за събиране на вземанията им към неизправните длъжници-потребители на енергийни услуги е обща законодателна концепция, която се отнася до всички доставчици на всеобщо предлагани услуги-топлофикационни, електроснабдителни и газови доставки, както и тези на ВиК дружествата. Те не трябва да се сравняват с производителите в другите стопански отрасли за да се поддържа, че се намират в привилегирована позиция по отношение на тях с предоставената им възможност да събират вземанията си по облекчен ред. В случая нееднакво третиране по смисъла на чл.19, ал.2 от Конституцията, би се получило в резултат на прилагане на еднаква регламентация относно събираемостта на вземанията на всички стопански субекти, независимо от специфичните условия в отделните отрасли, в които се осъществява от тях дейност по производство на стоки и услуги.

Позоваването в искането на омбудсмана на чл.86 от Договора за създаване на Европейската общност/ ДСЕО/ за да се аргументира

противното разбиране, представлява превратно тълкуване на разпоредбата, която гарантира свободата на стопанската инициатива в държавите-членки на общността. Тази разпоредба предвижда, че за предприятията, на които е възложено да оказват услуги от общ стопански интерес важат правилата за конкуренция, доколкото прилагането им не възпрепятства юридически или фактически изпълнението на възложената им специална задача, т.е. доколкото особеностите на отрасъла и на дейността им налагат отклонение от тези правила, както се изтъкна вече за тези от енергетиката на които е възложено изпълнението на услуга от общ стопански интерес.

Впрочем това се признава в настоящето искане, което представлява обрат в основната теза на предишното искане пред КС /к.д. №10/2006 г./. Сега, обаче се поддържа, че правилото на чл.86 от ДСЕО не може да има приложение „в никакъв случай за сметка на потребителите”.

Както вече се отбеляза уредбата на чл.86 ДСЕО се отнася само за стопански субекти и поради това не може да е основание за такова заключение. Въпросите за енергийните доставки като услуги от общ икономически интерес и връзката с правата на потребителите са предмет на регулиране от правото на ЕС, в т.ч. директиви, които не се сочат в искането, но които почти изцяло са залегнали в уредбата на ЗЕ. Става дума за две директиви-близнаци на ЕП и Съвета: Директива 2003/54/ЕО относно общите правила на вътрешния пазар на електроенергия и Директива 2003/55/ЕО относно общите правила за вътрешния пазар на природен газ. Така, че въпросът за енергийните доставки и защитата на потребителите присъства в българското правно пространство: осигурява се защита на редица основни права на гражданите, между които правото на информация за стоките и услугите и защитата на икономическите интереси на потребителите срещу неравноправни договорни условия- чл.2 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ .

Във връзка с това следва да се отбележи, че искането за обявяване на противоконституционност не се отнася до чл.237, б."к" ГПК, който предвижда този облекчен ред за принудително събиране на вземанията на енергийните доставчици, а до разпоредбите на ЗЕ, които визират препращане към него. Поради това ако това препращане не е противоконституционно, приложимият текст на чл.237, б."к" ГПК сам по себе си осигурява правото на защита на длъжника на енергийните доставчици по смисъла на чл.56 от Конституцията, с предвидените възможности на оспорващия принудителното изпълнение по чл. 244, чл. 250 и чл. 254 ГПК.

Поради това трябва да се направи единствено преценка дали са засегнати икономическите интереси на потребителите чрез уговаряне на неравноправни клаузи в сключените с енергийния доставчик договори при общи условия, вземанията по които се събират по облекчен ред. Така според цитираната в искането на омбудсмана Директива 93/13/ЕИО от 5.4.1993 г. на Съвета относно неравноправни клаузи в потребителските договори, по смисъла на същата това са договорните клаузи, дефинирани в чл.3. Според този текст това е договорна клауза, която не е уговорена индивидуално, ако тя противно на изискванията на добросъвестност, във вреда на потребителя причини значително или неоснователно неравновесие на договорните права и задължения на страните по договора. В чл.4, ал.2 от директивата обаче се уточнява, че оценката на възможността клаузи да са неравноправни не засяга нито основния предмет на договора, нито съобразността между цената, съответно възнаграждението и услугите, съответно стоките, които представляват насрещната престация, ако тези клаузи са формулирани ясно и разбираемо. Ако преценката за наличие на засегнати икономически интереси на потребителя се направи в този контекст, изводът е, че според

ЗЕ той е надлежно информиран за вземането на енергийния доставчик и неговия размер.

Според закона цената на услугата се определя не пазарно, а от държавния регулаторен орган – Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, чието решение подлежи на съдебен контрол. Измерването на консумираната електрическа енергия и природен газ се осъществява чрез специални измерителни уреди като отчитането на консумацията може да се осъществи и от самия потребител. Към принудително събиране на дължимите суми от енергийния доставчик се пристъпва след изготвена сметка за размера на вземането и консумираната енергия. Този въпрос обаче е извън контрола за конституционност и е относим към енергийна стратегия, включваща модернизация на отрасъла, намаляване разхода на енергия, либерализация на енергийния пазар, а така също към устойчивия икономически растеж, който би намалил дела на енергийните разходи в общите потребителски разходи с повишаване на жизнения стандарт, т.е. към управленска концепция, която е извън обхвата на чл.19, ал.2 от Конституцията и не го нарушава. При това положение не може да се приеме, че оспорените разпоредби на чл.104 и чл.184 ЗЕ са противоконституционни, тъй като не са засегнати икономическите интереси на потребителя чрез неравноправни клаузи в договорите, сключени при общи условия с енергийните доставчици.

Поради това искането по чл.150, ал. 3 от Конституцията за обявяване противоконституционността на чл.107 и чл.184 от ЗЕ следва да се отхвърли.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал.1, т. 2 от Конституцията и чл. 22, ал. 2 от Правилника за организация на дейността на Конституционния съд Конституционният съд

РЕШИ:

Отменя определение № 5 от 9 октомври 2007г. по к.д. № 6/2007г. в частта, в която е допуснато за разглеждане по същество искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност изцяло на чл. 107 и чл. 184 от Закона за енергетиката.

Допуска за разглеждане по същество искането само относно:

- чл. 107 и чл. 184 в частта им досежно думите: “крайните снабдители”.

В останалата му част **отхвърля** искането и **прекратява** производството по делото.

Отхвърля допуснатото за разглеждане по същество искане на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 107 и чл. 184 в частта им относно думите “крайните снабдители “ от Закона за енергетиката /ДВ, бр.107/2003г., редакция ДВ, бр. 74/2006г./.

Председател:

Васил Гоцев

Членове:

Людмил Нейков

Димитър Токушев

Емилия Друмева

Благовест Пунев

ОМ по гр. 1543Е

Владислав Славов

Пламен Киров

Евгени Танчев

Красен Стойчев